

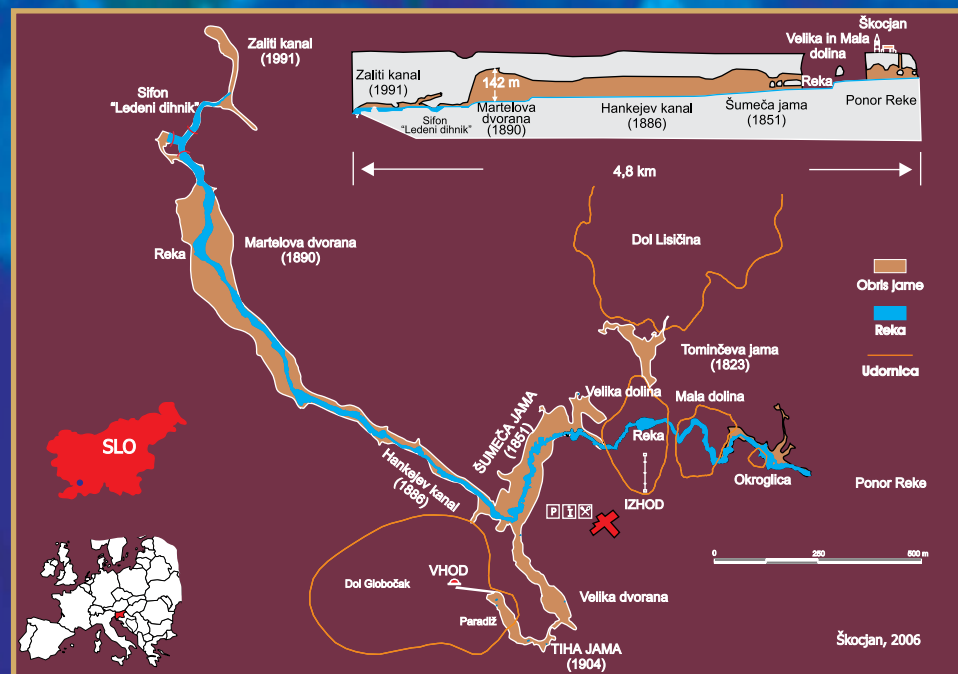
Na zavarovanem območju so vidna dobro raziskana arheološka najdišča. To so jamske postojanke, utrjene naselbine in grobišča, ki pričajo o poselitvi do mezozojka, neolitika, eneolitika, bronaste dobe, železne dobe in antike do preseljevanja narodov in zgodnjega srednjega veka.

Človek in narava sta našla svoj skupni prostor s spoštovanjem skrivnostnih sil, ki so krepile pripadnost temu kraju. Danes, s spoznavanjem le-teh, ohranjamo spomin naših prednikov in izjemno stvaritev narave, da bo bivanje v skupnem prostoru tudi jutri vredno nam zaupnega spoštovanja.

Škocjanske jame - svetovna dediščina

Konvencijo o varstvu svetovne kulturne in naravne dediščine je sprejela Generalna konferenca UNESCO 16. novembra 1972 v Parizu, veljati pa je začela 1976. Cilj konvencije je ugotavljati, zavarovati, predstavljati in prenašati kulturno in naravno dediščino svetovnega pomena bodočim rodovom. Škocjanske jame so bile vpisane v seznam svetovne dediščine 28. 11. 1986.

Izdal: Park Škocjanske jame, Slovenija
 Besedilo: Vanja Debevec Gerjevič
 Fotografije: Borut Lozej, Bogdan Kladnik, Dušan Podgornik, Samo Šturm, PŠJ archives
 Karta: Borut Peric
 Sofinancirano: UNESCO nomination form, 1985
 Oblikovanje: Dušan Podgornik
 Tisk: Tiskarna VEK
 Izdaja: 2006

Park Škocjanske jame, Slovenija; Škocjan 2; SI - 6215 Divača
 tel.: +386 (0)5 70 82 110, fax: +386 (0)5 70 82 111;
 e-mail: psj.info@psj.gov.si; www.park-skocjanske-jame.si

Škocjanske jame

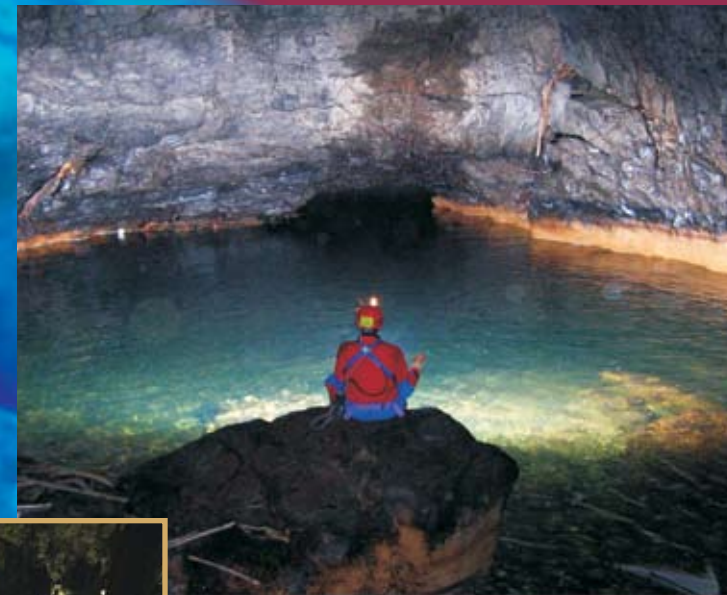
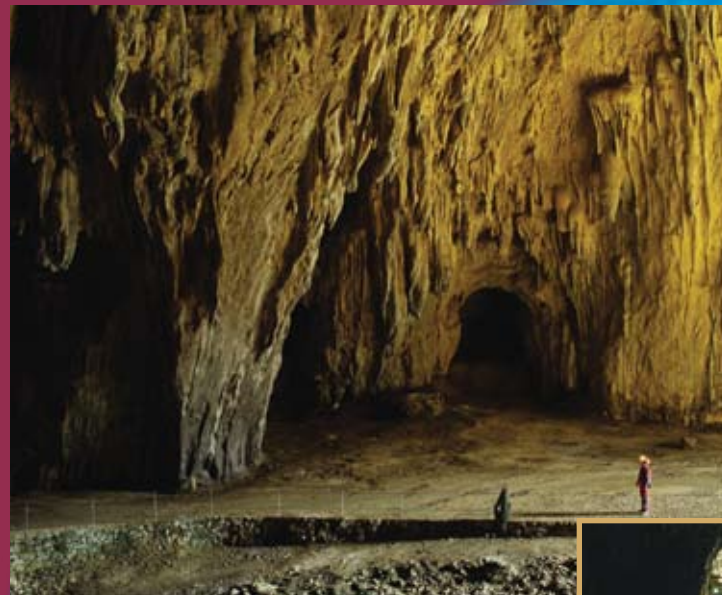

Svetovna dediščina

Park Škocjanske jame
 Slovenija

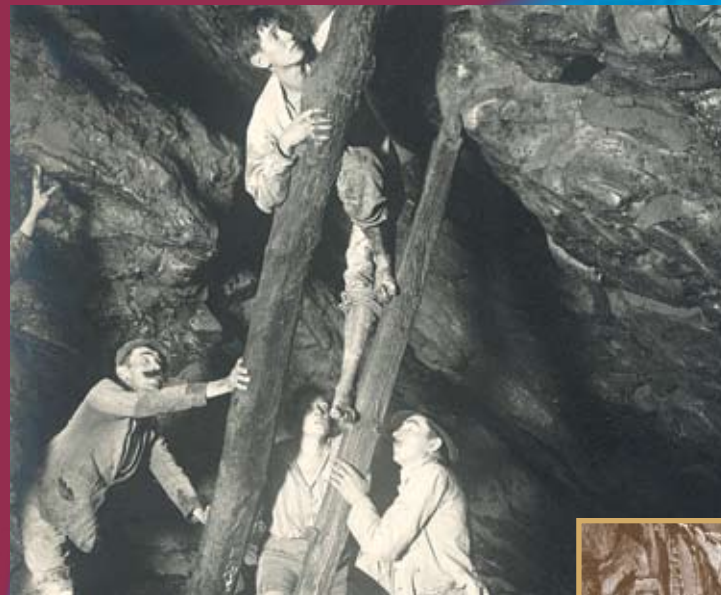
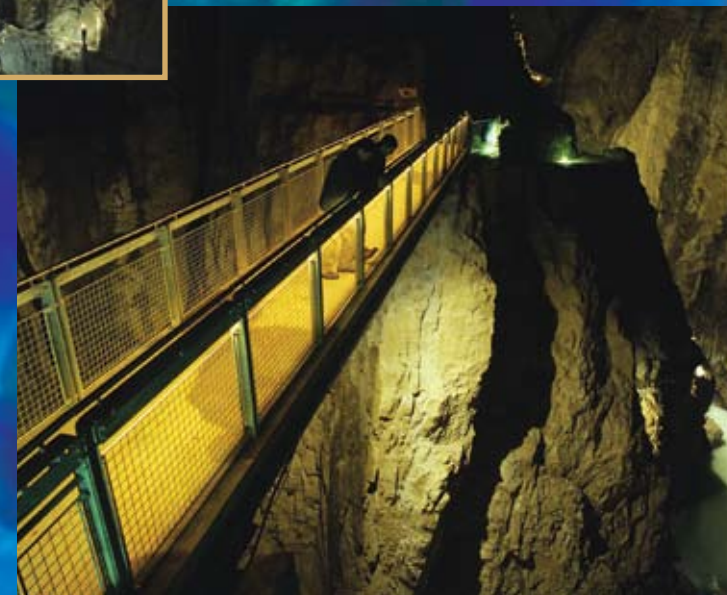
CONVENTION ON WETLANDS
 (Ramsar, Iran, 1971)

Podzemni kanjon Reke, dolg nekaj več kot dva kilometra, mestoma visok preko 140 m in širok do 120 m je svetovna izjema. Slikoviti jamski vhodi in izredne dimenzije podzemnih rogov ločijo Škocjanske jame od preostalih.

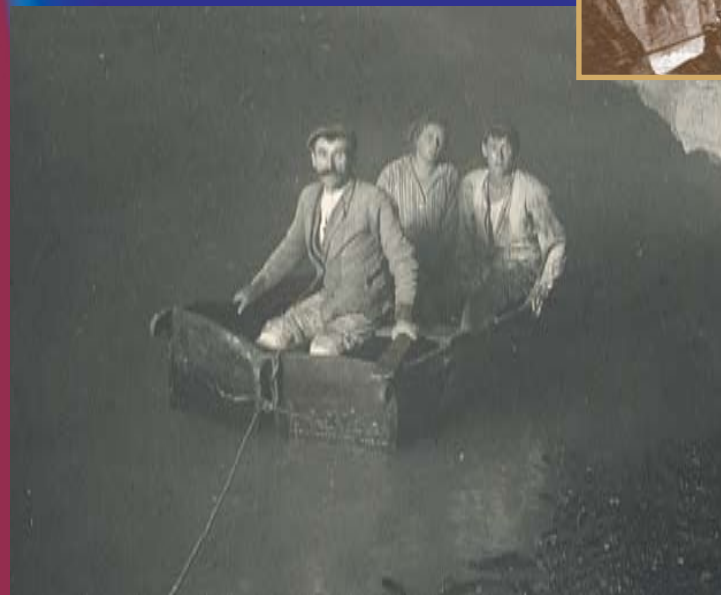
Skupaj je v jami raziskanih preko 6 km rogov, kjer jamsko tišino motijo le kapljice pronicajoče vode ali deroča reka. Martelova dvorana, s prostornino 2,2 milijona m³, je zadnje domovanje reke Reke v Škocjanskih jamah. Na poti do izvirov Timave in morja v Italiji si je reka ustvarila skrivnostne podzemne poti v kraškem svetu.

Območje Škocjanskih jam je bilo temeljno za raziskave krasa in kraških pojavov od začetka 19. stoletja pa vse do danes. Od tod izvirata dva mednarodna geomorfološka termina »kras« in »dolina«.

Vztrajnost in predanost sta odlikovali domačine, ki so skupaj s strokovnjaki odkrivali podzemni svet. Z vero v uspeh svojega dela, ki je ni omajala niti pestra zgodovina tega območja, so oblikovali svojevrstno dediščino raziskovalnega dela.

V udornicah na zavarovanem območju je ohranjen geomorfološko in mikroklimatsko pogojen izjemen ekosistem, kjer se stikajo mediteranski, submediteranski, srednjeevropski, ilirski in alpski florni elementi. Velika dolina je klasično nahajališče endemične Justinove zvončice *Campanula justiniana* Witasek. V pronicajoči vodi v jami je bil najden ceponožni rakec z znanstvenim imenom *Elaphoidella karstica*, ki je endemit Škocjanskih jam.

Biološka pestrost, ki jo opazujemo na apnenčastih skalah, priča o življenjskih pogojih rastlin in živali iz časov ledenih in toplejših obdobij zemeljske zgodovine. Majhen prostor, ki združuje številne redke vrste, je edinstven učbenik narave, kjer se nam v jamskih ekosistemih razkrije njena občutljiva življenjska sila.

